

ת"פ 37677/09/13 - מדינת ישראל נגד אנאבל נוקי

בית משפט השלום בפתח תקווה
ת"פ 37677-09-13 מדינת ישראל נ' נוקי

בפני כב' השופט ד"ר עמי קובו, סגן הנשיאה
בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

אנאבל נוקי

הנאשמים

ב"כ המאשימה: עו"ד יולנדה טולדנו בובליל

ב"כ הנאשמת: עו"ד ערן צליניקר

גזר דין

רקע

1. הנאשמת הורשעה בהתאם להודאתה בעובדות כתב האישום המתוקן בעבירת **תקיפה הגורמת חבלה של ממש** לפי סעיף 380 לחוק העונשין, התשל"ז - 1977.

2. על-פי המתואר בעובדות כתב האישום המתוקן בתקופה הרלוונטית עבדה הנאשמת כמטפלת של המטופלת (להלן: "**המטופלת**"), אשר סובלת ממחלת אלצהיימר והינה חסרת ישע, והתגוררה עימה בביתה. ביום 3.9.13, האכילה הנאשמת את המטופלת בעודה יושבת לצידה על הספה. במהלך ההאכלה ניסתה המטופלת לקום מהספה, הביעה חוסר רצון להמשיך לאכול ואף ניסתה להזיז את ידיה של הנאשמת מעליה. אולם **הנאשמת הדפה אותה בכתפה כדי שתשב והמשיכה להאכילה בניגוד לרצונה**. בהמשך, נגעה המטופלת בצלחת האוכל שהחזיקה הנאשמת, ובתגובה **הכתה אותה הנאשמת בידה**. מספר דקות לאחר מכן, הפילה המטופלת צלחת שהיתה מונחת על השולחן הסמוך. **הנאשמת הרימה את הצלחת וחבטה באמצעותה על לחייה השמאלית של המטופלת, אשר צעקה מכאב ובכתה**. מיד לאחר מכן **הכתה הנאשמת את המטופלת בפניה באמצעות מגבת מטבח**. בהמשך הדפה הנאשמת את המטופלת כדי שתישען על משענת הספה. הנאשמת התיישבה לצידה של המטופלת וניסתה להמשיך לאכילה, משסירבה המטופלת לאכול ובכתה, **סטרה הנאשמת בפניה של המטופלת**, כתוצאה ממעשיה של הנאשמת נגרמו למטופלת נפחות והמטומה בלסת השמאלית.

3. הצדדים הגיעו להסדר דיוני, לפיו הנאשמת הודתה והורשע בכתב אישום מתוקן, ונשלחה לקבלת תסקיר שירות מבחן, אשר יבחן בין היתר סוגיית אי הרשעתה של הנאשמת.

תסקיר שירות המבחן

4. הנאשמת, כבת 50, ילידת הפיליפינים, שוהה בישראל באשרת עבודה. הגיעה לארץ בשל מצב כלכלי

עמוד 1

קשה אליו נקלעה בארץ מוצאה בשנת 2007. מספר קרובי משפחה נמצאים אף הם בישראל, סיעו לה בקליטה ואף מהווים עבורה גורם תמיכה משמעותי. מיד כשהגיעה לארץ החלה לעבוד בטיפול בקשישים. לנאשמת 7 אחים המתגוררים בארץ מוצאה אשר מסתמכים בעיקר על פרנסת הנאשמת בשל מצבם הכלכלי הקשה. הנאשמת הדגישה את מסירותה כלפי המטופלת וכן את תחושת הקרבה המשמעותית שהיא חשה כלפי המטופלת ומשפחתה. באשר לביצוע העבירה מסרה הנאשמת כי ניסתה בהתנהגותה לשכנע את המטופלת לאכול וכי יתכן שבאותו יום נהגה בחוסר סבלנות בשל עייפות מצידה וקושי להתמודד עם טיפול במטופלת. לדבריה מדובר במקרה חריג. הנאשמת ביטאה צער וחרטה בגין מעשיה. שללה דפוסים אלימים או תוקפניים. הנאשמת טענה כי הפיקה לקח מהתנהגותה וכי בעתיד תנהג באופן מאופק. בשיחה טלפונית עם אחת מבנותיה של המטופלת נמסר לשירות המבחן כי בני המשפחה מעוניינים בחזרתה של הנאשמת לטיפול במטופלת לצד גינוי התנהגות הנאשמת. לטענתם, על רקע היכרות ממושכת עם הנאשמת, מדובר באירוע חריג ולא מאפיין את התנהגותה של הנאשמת. הנאשמת עבדה במסירות רבה עם המטופלת והם מודעים לכך כי המטופלת לעיתים נוהגת באופן תוקפני. עוד נמסר מבני המשפחה כי מאז הפסקת עבודתה של הנאשמת מצבה של המטופלת החמיר ומטפלות שהחליפו את הנאשמת לא ביצעו את עבודתן באופן מקצועי כמו הנאשמת. שירות המבחן התרשם מנאשמת חיובית בעיקרה, בעלת כוחות, מסורה לעבודתה וכן למשפחתה. התנהגותה היציבה והנורמטיבית של הנאשמת, כמו גם העדר עבר פלילי, כאשר מדובר במקרה חריג, כמו גם היות ההליך המשפטי גורם מרתיע משמעותי, כל אלו מקטינים את הסיכוי להישנות העבירה בעתיד. שירות המבחן ער לחומרת המעשים של הנאשמת אך מתרשם כי מעשים אלו הינם חריגה להתנהגותה של הנאשמת. שירות המבחן המליץ להימנע מהרשעתה של הנאשמת וזאת כדי שלא תיפגע אפשרות העסקתה בארץ מחמת הרשעתה בפלילים וזאת לצד הטלת עונש צופה פני עתיד.

טיעוני הצדדים

5. לטענת ב"כ המאשימה, עו"ד שלומי ויזן, הנאשמת הינה עובדת זרה ילידת 1964. עבדה כמטפלת בביתה של המטופלת, ילידת 1950, אשר חולה במחלת אלצהיימר והינה חסרת ישע. אין מחלוקת על כך שהנאשמת טיפלה במסירות במטופלת במשך 3 שנים ואף נרקמו ביניהן יחסי מסירות ואהבה. שירות המבחן התרשם שהנאשמת לא התכוונה לפגוע במתלוננת ואף ביטאה צער וחרטה והמליץ להימנע מהרשעתה. ב"כ המאשימה עתר להרשיע את הנאשמת. לדבריו אין בנימוק שהוצג על ידי שירות המבחן כדי לסטות מהלכת כתב, אשר על פיה יש להוכיח באופן מצטבר כי בהימנעות מהרשעה לא יפגעו שיקולי ענישה אחרים וכן כי עצם ההרשעה תפגע בסיכויי שיקומו של נאשם. לדברי ב"כ המאשימה במקרה דנן, אין הנאשמת עומדת בתנאים אלו וקבלת עתירת ההגנה תהפוך את הכלל לחריג ואת החריג לכלל. הנאשמת גרמה לחבלות בפניה של המטופלת. מדובר במעשה בזוי, אכזרי ואלים הגובל בהתעללות. משפחתה של המטופלת סמכה על הנאשמת והפקידה בידה את היקר להם מכל והנאשמת מעלה באמון זה. הענישה הנהגת היא ענישה משמעותית מאחורי סורג וברית. עם זאת, מאחר שהנאשמת נעדרת עבר פלילי, הודתה ולקחה אחריות וכן לאור העובדה שמדובר במעידה אחת בלבד, עותרת המאשימה להשתת עונש של 7 חודשי מאסר בפועל ומאסר על תנאי.

6. לטענת ב"כ הנאשם, עו"ד ערן צליניקר, המקרה דנן הינו מקרה חריג ויוצא דופן בנסיבותיו. חריגות המקרה דנן אינה רק בחד פעמיות של המעשים וברף הלא גבוה של נסיבות המקרה, אלא בעיקר בעמדת משפחתה של המטופלת באשר להימנעות מהרשעת הנאשמת. לטענת ב"כ הנאשמת הפגיעה

אשר תיגרם לנאשמת אם תורשע היא בלתי מידתית. אם תורשע הנאשמת לא ידון משרד הפנים בבקשת הארכת אשרת העבודה בארץ. ב"כ הנאשמת תמך דברים אלו במסמכים. באשר לסוג העבירה, יש לתת את הדעת לתיקון שנערך בכתב האישום ולעובדה כי מדובר בעבירה מסוג עוון. הנאשמת מגיעה מרקע משפחתי קשה. תומכת באופן ממשי במשפחתה המורחבת אשר נמצאת בארץ מוצאה. הנאשמת הודתה כבר בחקירתה במשטרה ולקחה אחריות על מעשיה. הנאשמת מבינה את הפסול בהתנהגותה ומבינה שגרמה לסבל. לא ניתן להתעלם מכך שהנאשמת נמצאת 6 שנים בישראל ומטפלת בקשישים ומעולם לא התרחש אירוע מסוג זה. מדובר במעידה חד פעמית. צפייה בסרטון המתעד את האירוע מלמדת על האכפתיות והדאגה של הנאשמת כלפי המטופלת ויש לראות את המתואר בכתב האישום כאירוע נקודתי. הסרטון מתעד תקופה של שלושה חודשים קודמים לאירוע ולא נראתה בו אף מעידה נוספת. ב"כ הנאשמת עתר לאי הרשעת הנאשמת. לחלופין אם תורשע הנאשמת, עותר ב"כ להימנע מהטלת מאסר בפועל נוכח הזמן שחלף ממועד ביצוע העבירה, סוג העבירה ונסיבות המקרה.

7. כמו כן העיד בעלה של המטופלת כי הנאשמת עובדת עבורם במשך שלוש שנים וכי מדובר במעידה חד פעמית. לדבריו משפחתה של המטופלת מוכנה לקבל את הנאשמת חזרה לעבודה.

8. הנאשמת הביעה חרטה על מעשיה.

שאלת אי ההרשעה

9. לאחר ששמעתי את טיעוני הצדדים שוכנעתי כי לא קיימת עילה בדיון לביטול ההרשעה. במספר לא מבוטל של החלטות מן העת האחרונה חזר ושנה בית-המשפט העליון (כב' השופט א' שהם) על ההלכה לפיה הכלל במקרה שבו בית-המשפט קובע שאדם ביצע עבירה הינו הרשעה בדיון, ואי-ההרשעה הינה בגדר חריג בלבד אשר שמור למקרים יוצאי דופן. בעניין זה מן ראוי להפנות לרע"פ 1623/14 ג'בארה נ' מדינת ישראל (1.4.14); רע"פ 2180/14 שמואלי נ' מדינת ישראל (24.4.14); רע"פ 3589/14 לוזון נ' מדינת ישראל (10.6.14); ע"פ 4070/14 פלונית נ' מדינת ישראל (17.6.14); רע"פ 5100/14 מסארווה נ' מדינת ישראל (28.7.14); רע"פ 7224/14 פרנסקי נ' מדינת ישראל (10.11.14); רע"פ 7109/14 סייג נ' מדינת ישראל (20.11.14).

10. בע"פ 2083/96 כתב נ' מדינת ישראל, פ"ד נב(3), 337 (1997) נקבעו שני תנאים מצטברים, שבהתקיימותם ראוי להימנע מהרשעה. התנאי הראשון הוא כי נסיבות העבירה מאפשרות להימנע מהרשעה מבלי לפגוע בשיקולי ענישה אחרים; והתנאי השני הוא כי ההרשעה פוגעת באופן חמור בשיקום הנאשם.

11. יישום המבחנים האמורים למקרה דנן, מעלה כי לא ניתן להסתפק באי הרשעת הנאשמת בדיון. בכל הנוגע למבחן הפגיעה בשיקומה של הנאשמת, סבורני כי ההגנה עמדה בנטל המוטל על שכמה להוכיח את הפגיעה הקונקרטית בנאשמת אם תורשע בדיון. אכן, בהתאם לראיות שהוצגו על-ידי ההגנה (נ/1 - טופס בקשה להארכת רישיון ישיבה של משרד הפנים) יש להניח שהרשעתה בדיון עלולה להוביל לאי-חידוש אשרת ההייה של הנאשמת בישראל, ולעזיבתה את ישראל. עקב כך תיגרם פגיעה כלכלית קשה בלאשמת, כפי שטען בא כוחה. עם זאת, במבחן זה אין די.

12. במקרה דנן סבורני כי חומרת מעשה העבירה אינה מאפשרת את סיום ההליך באי-ההרשעה, אף אם הנאשמת עומדת במבחן הפגיעה הקונקרטית. המדובר בעבירה חמורה אשר הימנעות מהרשעה בגינה

תחטא לשיקולי הענישה האחרים ולאנטרס הציבורי. מדובר בפגיעה במי שנמנית עם אוכלוסייה חסרת מגן וחסרת ישע, אשר מתקשה להביע את סבלה ואשר תלויה באופן כמעט אבסולוטי בנאשמת.

בהקשר זה יש להדגיש כי המאשימה האשימה את הנאשמת בעבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש, לפי סעיף 380 לחוק העונשין, שהינה עבירה של עוון בלבד, ועונשה המרבי שלוש שנות מאסר, וזאת בעוד שבמקרים אחרים הואשמו והורשעו מטפלות ומטפלים סיעודיים בעבירות של תקיפת חסר ישע, לפי סעיף 368 ב' לחוק העונשין, כאשר מדובר בעבירה מסוג פשע, שהינה חמורה באופן משמעותי. מכאן, שקיים אף קושי בהשוואה בין מקרה זה לבין מקרים דומים שנדונו בפסיקה בסעיפי עבירה חמורים יותר. עם זאת, חומרת העבירה נלמדת לא רק מסעיף החוק שבו הורשע נאשם, אלא גם מחומרת המעשה עצמו.

פסיקת בתי המשפט מעלה כי בתי המשפט התייחסו בחומרה רבה למקרים מסוג זה (אם כי כאמור, במקרים רבים, מדובר בעבירות חמורות יותר). יפים לעניין זה דברי בית-המשפט המחוזי בת"פ 40205/07 (מחוזי ת"א) **מדינת ישראל נ' ורתיק (4.3.08):**

"כל מי שיפגע פגיעה חמורה בקשיש חסר-ישע, בין אם זה מטופל במוסד טיפולי המיועד לקשישים סיעודיים ובין אם זה מטופל על-ידי מטפל בביתו או בכל מסגרת אחרת - צפוי הוא להכבדת ידו של בית-המשפט עליו, באופן של הטלת עונש מאסר מאחורי סורג ובריח, ולא לתקופה קצרה, שמה יהיה בכך כדי להרתיע מי ממטפלים אלה מפני מעשים דומים בעתיד.

חברה שאינה יודעת לדאוג לקבוצות החלשות שבה - ובייחוד כאשר מדובר בקשישים חסרי-ישע שאינם מסוגלים לדאוג לצורכיהם ואף איבדו את יכולתם הקוגניטיבית, עד כדי כך שאינם יכולים לתקשר עם סביבתם - מאבדת היא לא רק חלק ממצלם אנוש, אלא יש בכך כדי להצביע על חולשתה של חברה שכזו"

ראו גם ע"פ (מח' מרכז-לוד) 13071-12-13 **לליק נ' מדינת ישראל (27.5.14)**.

12. כאמור לעיל, יש להניח שבעקבות הרשעתה של הנאשמת בדין, לא תוארך אשרת השהייה שלה והיא תגורש מהארץ. קשה ככל שתהיה תוצאה זו עבור הנאשמת, סבורני כי אי הרשעת הנאשמת תוביל לתוצאה שאינה מאוזנת. מדובר על עבירה מכוערת וקשה אשר בה נדרש בית המשפט לומר את דברו באופן חד וברור.

רובם של המטפלים המגיעים מארצות זרות הינם אנשים נורמטיביים, אשר מגיעים לכאן כדי לסייע לבני משפחה אשר נותרו מאחור וסובלים ממצוקה כלכלית. אין ספק כי הטיפול בקשישים, ובפרט באדם אשר סובל ממחלת האלצהיימר, הינו טיפול קשה, פיזית ונפשית. דווקא משום כך יש משמעות להעברת המסר כי חברה מתוקנת לא תסכים לרמיסת כבודו של קשיש חסר ישע ולפגיעה פיזית במי שאינו יכול להתגונן בפניה וכן כי התנהגות שכזו תביא לתוצאות חמורות ומשמעותיות.

13. נתתי דעתי בהקשר זה אף לעמדת בני משפחתה של המטופלת, אשר התייצבו בבית-המשפט, ביקשו לסייע בדבריהם לנאשמת, והצטרפו לעתירת בא-כוחה לביטול ההרשעה, כדי שתוכל לשוב ולטפל בנאשמת. בני המשפחה אף פנו למאשימה, בכתב ובעל-פה, וביקשו לבטל את כתב האישום, תוך שצינו את עבודתה המסורה והאמנה של הנאשמת, ואת הקושי שלהם למצוא מטפלת ראויה אחרת למטופלת. אכן, כעניין שבמדיניות, סבורני כי יש להעניק לעמדת קורבנות העבירה ובני משפחותיהם מעמד נכבד ומשמעותי במסגרת שיקולי בית-המשפט, ובמקרה דנן אין ספק כי בני המשפחה חפצים

בתום לב אך ורק בטובת המטופלת. אף על-פי כן, אין ביכולתי להיעתר לפנייתם. שיקולי בית-המשפט חייבים להיות רחבים יותר משיקולי משפחת המטופלת, ועל בית-המשפט לראות לנגד עיניו גם את החשש מפגיעה בקשישים אחרים, לרבות שיקולי ההלימה וההרתעה.

14. לאור האמור לעיל, העתירה לביטול ההרשעה נדחית.

דין - סוגיית העונש

15. לאחר ששמעתי את טיעוני הצדדים, סבורני כי יש לגזור על הנאשמת עונש צופה פני עתיד, לצד פיצוי למתלוננת.

16. במקרה דנן כתב האישום מתאר אירוע אחד, ומכאן שיש לקבוע בגינו מתחם עונש הולם אחד.

קביעת מתחם העונש ההולם

17. קביעת מתחם העונש ההולם למעשה העבירה נעשית בהתאם לעקרון ההלימה. לשם קביעת מתחם העונש ההולם יש להתחשב בערך החברתי שנפגע, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנוהגת ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה.

18. במקרה דנן, **הערך החברתי** אשר נפגע הינו הגנה על בטחונו האישי, שלמות גופו ושלוות נפשו של הפרט וכן על כבודו של המטופל.

19. בחינת **מידת הפגיעה בערך המוגן** מובילה למסקנה כי מדובר בפגיעה ממשית. הנאשמת נהגה באלימות כלפי מטופלת, ילידת 1950, חולה במחלת אלצהיימר, וחסרת ישע אשר היתה תלויה בה ובשל מצבה הסייעודי לא הייתה יכולה להתגונן בפניה. מצפייה בקלטת המתעדת את האירוע ניתן לראות בבירור כי המטופלת אינה מעוניינת לאכול ואף מביעה זאת בפני הנאשמת מספר פעמים. על אף זאת הנאשמת ממשיכה להאכיל את המטופלת בכוח, תוך שהיא חוזרת ודוחפת אותה לכיוון הספה, מונעת ממנה מלקום ומכה אותה על ידיה. בהמשך כאשר מפילה המטופלת צלחת, מרימה הנאשמת את הצלחת ומטיחה אותה בפניה של המטופלת.

20. בחינת **מדיניות הענישה הנוהגת** מעלה כי בתי המשפט עמדו על החומרה הנובעת מעבירות אלימות כלפי חסרי ישע ועל הצורך להגן על מתלוננים חסרי ישע על דרך של הטלת עונשים הולמים. כאמור לעיל, במקרה דנן, המאשימה האשימה את הנאשמת בעבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש, לפי סעיף 380 לחוק העונשין, שהינה עבירה של עוון בלבד, ועונשה המרבי שלוש שנות מאסר, וזאת בעוד שעיון בפסיקה הקיימת במקרים דומים מעלה כי נאשמים הואשמו והורשעו בעבירות של תקיפת חסר ישע, לפי סעיף 368 ב' לחוק העונשין, כאשר מדובר בעבירה מסוג פשע, שהינה חמורה באופן משמעותי. מכאן, שקיים קושי בהשוואה בין מקרה זה לבין מקרים דומים שנדונו בפסיקה בסעיפי עבירה חמורים יותר. עם זאת, במקרים בעלי נסיבות דומות הוטלו על נאשמים עונשים כמפורט להלן:

א. בת"פ (מח' י-ם) 224-08-10 **מדינת ישראל נ' גאיאלאת** (4.11.10), הורשע נאשם בעבירה של תקיפת חסר ישע. הנאשם עובד זר אשר טיפל בקשיש החדיר בעוצמה את האוכל לפיו של הקשיש באמצעות כף, תוך גרימת כאב לקשיש, כן הכה את הקשיש בפניו וסטר על לחיו לאחר שסרב לאכול. הנאשם כבן 45, אב לשני ילדים, נעדר עבר פלילי, הודה והביע חרטה, נידון ל- 11 חודשי מאסר בפועל ועונשים נלווים.

ב. בת"פ (נת') 61615-01-12 **מדינת ישראל נ' פסקואל** (26.6.13), הורשעה נאשמת אשר שימשה כמטפלת של קשישה חסרת ישע בעבירה של תקיפת חסר ישע. הנאשמת טיפלה בקשישה במשך 8 שנים. בהזדמנות אחת אחזה בחוזקה בשערותיה של הקשישה וטלטלה את ראשה. כתוצאה מכך נגרמו לקשישה שטפי דם תת עוריים בקרקפת ובאוזניים. נידונה ל- 6 חודשי מאסר בעבודות שירות ועונשים נלווים.

ג. בת"פ (אשק') 10936-05-14 **מדינת ישראל נ' רני** (19.6.14), הורשעה נאשמת בעבירה של תקיפת חסר ישע. הנאשמת אשר עבדה כמטפלת של קשישה, גררה את הקשישה עת נפלה לרצפה ולא הצליחה לקום, הדפה מספר פעמים את פלג גופה העליון של הקשישה לעבר הספה הנמצאת בחדר. הנאשמת ילידת 1962, נעדרת עבר פלילי, אשר השאירה את ילדיה בארץ מוצאה והתחייבה לעזוב את הארץ בתום המשפט, הודתה במסגרת הסדר טיעון, נידונה לעונש של 6 חודשי מאסר על תנאי.

21. במסגרת תיק זה, כאמור, הורשעה הנאשמת בעבירה קלה יותר של תקיפה הגורמת חבלה של ממש. בחינת **מדיניות הענישה בעבירה זו** מלמדת על ענישה במפורט להלן:

א. בע"פ (מח' חי') 3376-01-13 **שמאמי נ' מדינת ישראל** (10.7.13) התקבל ערעור של נאשם אשר הורשע בעבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש. הנאשם הכה את המתלונן בראשו באמצעות ראשו של הנאשם. כתוצאה מכך נגרמו למתלונן חבלות בפניו. ערכאת הערעור שינתה מהכרעת הדין ומשכך הקלה בעונשו של הנאשם והשיתה עליו 4 חודשי עבודות שירות לצד עונשים נלווים.

ב. בת"פ (ראשל"צ) 15223-01-12 **מדינת ישראל נ' אברהמי** (3.1.13), הורשע נאשם בעבירת תקיפה הגורמת חבלה של ממש. על רקע ויכוח בין הנאשם למתלונן, שהינו כבן 65, הכה הנאשם את המתלונן במכת אגרוף בעינו וגרם לו להמטומה בעין. הנאשם נעדר עבר פלילי, נידון ל- 4 חודשי עבודות שירות ועונשים נלווים.

ג. ת"פ (רח') 2069-06-12 **מדינת ישראל נ' דמוזה** (25.5.14), הורשע נאשם בעבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש. הנאשם תקף את המתלונן שהינו קשיש ללא כל סיבה קונקרטית, בכך שהכה בראשו באמצעות מקל הליכה ובכתפו. למתלונן נגרם פצע בראשו. הנאשם בן 88, נעדר עבר פלילי ובעל מעמד בקהילתו. נידון ל- 3 חודשי עבודות שירות ומאסר על תנאי.

ד. ת"פ (ראשל"צ) 56595-01-13 **מדינת ישראל נ' אהרון** (24.2.14), הורשע נאשם בעבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש. במהלך ויכוח בין הנאשם למתלונן הכה הנאשם את המתלונן באמצעות צלחת בראשו וגרם לו לחתך. הנאשם נורמטיבי, ללא הרשעות קודמות. נידון למאסר על תנאי קנס ושל"צ.

ה. ת"פ 13343-03-13 **מדינת ישראל נ' זידאן** (19.11.13) הורשע נאשם בעבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש. הנאשם התיז גז מדמיע בפניו של המתלונן. הנאשם ללא עבר פלילי, הודה ולקח אחריות. נידון למאסר על תנאי.

ו. בת"פ (עכו) 55530-06-13 **מדינת ישראל נ' מנאע** (19.3.14) הורשע נאשם בעבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש. הנאשם הכה במתלונן באמצעות קרש וגרם לו לשפשופים בפניו

ובידו. הנאשם נעדר עבר פלילי, נערכה סולחה בין הנאשם למתלונן במסגרתה פיצה הנאשם את המתלונן. נידון למאסר על תנאי.

ז. בת"פ (ק"ג) 47931-02-10 **מדינת ישראל נ' פוגריבינסקי** (9.2.14) הורשעה נאשמת בעבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש. הנאשמת תקפה את המתלונן, שהיה קטין, בכך שאחזה אותו בכתפו ומשכה את השרשרת שהיתה על צווארו עד שהיא נקרעה, שרטה אותו בחזהו ובבטנו והכתה אותו באגרופים. הנאשמת נעדרת עבר פלילי, הודתה ולקחה אחריות. נידונה למאסר על תנאי והתחייבות.

22. במסגרת **הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה** (סעיף 40 ט' לחוק), יש ליתן את הדעת לשיקולים הבאים:

א. **הנזק שנגרם מביצוע העבירה**; כתוצאה ממעשיה של הנאשמת נגרמו למטופלת נפחות והמטומה בלסת בצד שמאל.

ב. **הסיבות שהביאו את הנאשם לבצע את העבירה**; לדברי הנאשמת העייפות והקושי בטיפול במטופלת הם אלו שהובילו אותה לביצוע המעשים.

ג. שיקול נוסף הינו שמדובר במקרה אחד וחריג על רקע תקופת העסקתה הארוכה של הנאשמת.

23. בהתאם לתיקון 113 לחוק העונשין (סעיף 40 יג'), סבורני כי **מתחם העונש ההולם** הינו החל ממאסר על תנאי ועד ל- 12 חודשי מאסר בפועל.

24. במקרה דנן, **שיקול ההגנה על שלום הציבור והשיקול השיקומי** אינם מצדיקים סטייה מהמתחם, לחומרה או לקולא.

גזירת העונש המתאים לנאשמת

25. בגזירת העונש המתאים לנאשם, בגדרי מתחם העונש ההולם, יש להתחשב **בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה** (סעיף 40 יא'). במסגרת זו מן הראוי ליתן את הדעת לנסיבות הבאות:

א. **הפגיעה של העונש בנאשמת**; הרשעת הנאשמת והטלת עונש, אף צופה פני עתיד, עשויים ללא ספק לפגוע בנאשמתה ואף להביא לגירושה מהארץ.

ב. **הפגיעה של העונש במשפחתה של הנאשמת**; משפחתה של הנאשמת, אשר תלויה בה כלכלית, תפגע ללא ספק באם היא תגורש מהארץ.

ג. **נטילת האחריות של הנאשמת על מעשיה**; הנאשמת הודתה בהזדמנות הראשונה, נטלה אחריות על מעשיה והביעה חרטה.

ד. **עברה הפלילי של הנאשמת או העדרו**; הנאשמת שוהה בארץ מזה 6 שנים, לחובתה אין הרשעות קודמות.

עמדת משפחת קורבן העבירה

26. שיקול נוסף ומשמעותי, כאמור לעיל, הינו **עמדת משפחתה של המטופלת**, אשר מחלה לנאשמת על מעשיה ואף מוכנה ורוצה לקבלה חזרה לעבודה. כאמור לעיל, בני משפחתה של המטופלת התייצבו עמוד 7

לכל הדיונים בבית-המשפט, ביקשו לסייע בדבריהם לנאשמת, ועשו כל אשר לאל ידם כדי לסייע לנאשמת. בעלה של המתלוננת העיד כי הנאשמת עבדה בביתם במשך שלוש שנים והם היו מרוצים מתפקודה. מדובר במעידה חד פעמים, והם מוחלים לה על כך, ואף מבקשים שיתאפשר להם להחזיר את הנאשמת לחיקם. לדבריו, הנאשמת העניקה למתלוננת טיפול מסור. כאשר הנאשמת מגיעה לבקר את המטופלת, לאחר ביצוע העבירה, המטופלת שמחה לקראתה. המשפחה ביקשה בכל לשון של בקשה לאפשר לה לחזור ולעבוד בביתם. בני המשפחה אף פנו למאשימה, בכתב ובעל-פה, וביקשו לבטל את כתב האישום, תוך שצינו את עבודתה המסורה והנאמנה של הנאשמת, ואת הקושי שלהם למצוא מטופלת ראויה אחרת למטופלת. אף משיחה שקיים שירות המבחן עם בתה הבגירה של המטופלת, עולים דברים דומים, לפיהם מדובר במקרה חריג שאינו מאפיין את התנהגותה של הנאשמת, וכי לאורך התקופה בה עבדה בביתם, נהגה הנאשמת במסירות רבה כלפי המטופלת.

כאמור לעיל, סבורני כי יש להעניק לעמדת קורבנות העבירה ובני משפחותיהם מעמד נכבד ומשמעותי במסגרת שיקולי בית-המשפט בשלב גזירת הדין. בפרט הדברים אמורים במקרים שבהם עמדת הקורבנות מובאת בתום לב וללא שום לחץ או שיקול זר. במקרה דנן אין ספק כי בני המשפחה חפצים בתום לב אך ורק בטובת המטופלת. דברי בני המשפחה מוכיחים כי אכן מדובר במעידה חד-פעמית של המתלוננת, וכי למעט מעידה זו, הטיפול שהעניקה הנאשמת למתלוננת היה מסור וללא דופי. כאמור לעיל, לא ניתן לקבל את עמדת בני המשפחה לעניין ביטול ההרשעה, ואולם מן הראוי להעניק לעמדה זו משקל של ממש לעניין הענישה.

המלצת שירות המבחן

27. שיקול נוסף שיש להתחשב בו הינו המלצת שירות המבחן. שירות המבחן בחן באופן יסודי את עניינה של הנאשמת התרשם מאישה חיובית, בעלת כוחות ומסורה לעבודתה ולמשפחתה. מדובר במקרה ראשון וחריג. שירות המבחן אף המליץ שלא להרשיעה בדין. אמנם, המלצה זו נדחתה, ואולם יש לתת להמלצה זו משקל במסגרת מכלול שיקולי הענישה.

28. עוד יש ליתן את הדעת לשיקול **הרתעת הרבים** בגדרו של המתחם שכן רבים הם הקשישים חסרי הישע שזקוקים למטפלים, והם חשופים לעיתים להתנהגות אלימה.

29. באיזון בין השיקולים השונים, סבורני כי יש לגזור על הנאשמת עונש של מאסר על תנאי ארוך וממושך לצד התחייבות ופיצוי. כאמור לעיל, ההרשעה בדין עשויה להביא לאי-חידוש אשר השהיה של הנאשמת בישראל, ומכאן לעזיבתה את הארץ, ולפגיעה קשה בפרנסתה ובמצב הכלכלי של הנאשמת ושל משפחתה. כלומר, בהרשעה עצמה יש משום עונש משמעותי לנאשמת, ולפיכך ענישה נוספת בדרך של מאסר בפועל תביא לפגיעה יתרה. מנגד, סבורני כי לא ניתן להסתפק במקרה דנן בעונש צופה פני עתיד בלבד. לפיכך, מן הראוי להשית על הנאשמת אף קנס כספי אשר יהווה רכיב ענישה קונקרטי ומוחשי עבורה. נוכח הנזק שנגרם למטופלת סבורני כי יש מקום אף לפצותה.

סוף דבר

29. אשר על-כן, הנני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

א. 10 חודשי מאסר על תנאי, לבל תעבור הנאשמת במשך 3 שנים מהיום על העבירה בה הורשעה או כל עבירת אלימות כלפי חסר ישע.

ב. פיצוי למטופלת בסך 2,000 ₪. הפיצוי יופקד במזכירות בית המשפט עד ליום 1.2.15 ויועבר למשפחת המטופלת על פי הפרטים שתמסור המאשימה.

ג. קנס בסך 2,000 ₪ או 20 ימי מאסר תמורתו. הקנס ישולם עד ליום 1.4.15.

לבקשת ההגנה, ככל שקיימת הפקדה במ"י 24319-09-13 (שלום ת"א) ישולם חלק הפיצוי מתוך ההפקדה, והיתרה כמפורט לעיל.

ד. התחייבות בסך 10,000 ₪ לפיה תימנע במשך שנתיים מהיום מביצוע כל עבירת אלימות. ההתחייבות תיחתם תוך 7 ימים, וככל שלא תיחתם, תיאסר הנאשמת למשך 7 ימים.

זכות ערעור לבית-המשפט המחוזי תוך 45 ימים.

ניתן היום, י"ט כסלו תשע"ה, 11 דצמבר 2014, בנוכחות הצדדים.